ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

29. června 2010 *

Ve věci C-28/08 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 23. ledna 2008,

Evropská komise, zastoupená C. Dockseyem a P. Aaltem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek,

podporovaná

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným E. Jenkinson a V. Jackson, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s J. Coppelem, barrister,

* Jednací jazyk: angličtina.

Radou Evropské unie, zastoupenou B. Driessenem a C. Fekete, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky v řízení o kasačním opravném prostředku,

další účastníci řízení:

The Bavarian Lager Co. Ltd, se sídlem v Clitheroe (Spojené království), zastoupená J. Webberem a M. Readingsem, solicitors,

žalobkyně v prvním stupni,

podporovaná

Dánským královstvím, zastoupeným B. Weis Fogh, jako zmocněnkyní,

Finskou republikou, zastoupenou J. Heliskoskim, jako zmocněncem,

Švédským královstvím, zastoupeným K. Petkovskou, jako zmocněnkyní,

vedlejšími účastníky v řízení o kasačním opravném prostředku,

Evropským inspektorem ochrany údajů, zastoupeným H. Hijmansem, A. Sciroccem a H. Kranenborgem, jako zmocněnci,

vedlejším účastníkem v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, R. Silva de Lapuerta a C. Toader, předsedové senátů, A. Rosas, K. Schiemann, E. Juhász (zpravodaj), G. Arestis a T. von Danwitz, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: H. von Holstein, náměstek vedoucího soudní kanceláře,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. června 2009,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 15. října 2009,

vydává tento

Rozsudek

1 Komise Evropských společenství svým kasačním opravným prostředkem navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 8. listopadu 2007, Bavarian Lager v. Komise (T 194/04, Sb. rozh. s. II 4523, dále jen „napadený rozsudek“) v rozsahu, v němž uvedený rozsudek zrušil rozhodnutí Komise ze dne 18. března 2004 (dále jen „sporné rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost společnosti The Bavarian Lager Co. Ltd. (dále jen „Bavarian Lager“), jež se týkala zpřístupnění úplného zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996, které se uskutečnilo v rámci řízení o nesplnění povinnosti státem.

Právní rámec

2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355) ukládá členským státům, aby zajistily ochranu svobod a základních práv fyzických osob, zejména práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů a zaručily tak volný pohyb osobních údajů v Evropském společenství.

3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102) bylo přijato na základě článku 286 ES.

4 První, druhý, pátý, sedmý, osmý, dvanáctý a čtrnáctý bod odůvodnění nařízení č. 45/2001 nebo některé jejich části stanoví:

„1. Článek 286 [ES] stanoví, že se akty Společenství o ochraně fyzických osob při zpracování osobních údajů a při volném pohybu těchto údajů vztahují na orgány a instituce Společenství.

2. Plnohodnotný systém ochrany osobních údajů nevyžaduje jen stanovení práv pro subjekty údajů a povinností pro ty, kdo osobní údaje zpracovávají, ale rovněž odpovídajících sankcí pro ty, kdo práva porušují, a dohled nezávislého orgánu dozoru.

[…]

5. Je třeba vypracovat nařízení, které zajistí fyzickým osobám práva vymahatelná právní cestou […]

[…]

7. Ochrana se týká osob, jejichž osobní údaje zpracovávají orgány a instituce Společenství v jakékoli souvislosti […]

8. Zásady ochrany údajů je třeba uplatňovat pro všechny informace týkající se identifikovaných nebo identifikovatelných osob […]

[…]

12. V celém Společenství je třeba zajistit soudržné a stejnorodé uplatňování pravidel ochrany základních práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

[…]

14. Z tohoto důvodu by měla být pro orgány a instituce Společenství přijata závazná opatření. Tato opatření by se měla vztahovat na veškerá zpracování osobních údajů ve všech orgánech a institucích Společenství, pokud k nim dochází při výkonu činností, které částečně nebo zcela spadají do oblasti působnosti práva Společenství.

15. Provádějí-li orgány a instituce Společenství toto zpracování při výkonu činností spadajících mimo oblast působnosti tohoto nařízení, zejména činností, které jsou uvedeny v hlavě V a VI Smlouvy [o EU ve znění před přijetím Lisabonské smlouvy], je ochrana základních práv a svobod fyzických osob zajištěna s ohledem na článek 6 [Smlouvy o EU]. Přístup k dokumentům včetně podmínek přístupu k dokumentům, které obsahují osobní údaje, je upraven předpisy přijatými na základě článku 255 […] ES, jehož oblast působnosti zahrnuje hlavy V a VI [uvedené Smlouvy o EU].“

5 Článek 1 nařízení č. 45/2001 stanoví:

„1. Orgány a instituce zřízené Smlouvami o založení Evropských společenství nebo na jejich základě (dále jen ‚orgány a instituce Společenství') zajišťují v souladu s tímto nařízením ochranu základních práv a svobod fyzických osob, zejména jejich práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů a neomezují ani nezakazují volný pohyb osobních údajů mezi sebou nebo směrem k příjemcům, na který se vztahují vnitrostátní právní předpisy členských států přijaté za účelem provedení směrnice 95/46 […]

2. Nezávislý orgán dozoru zřízený tímto nařízením (dále jen ‚evropský inspektor ochrany údajů') dohlíží na uplatňování tohoto nařízení na všechna zpracování prováděná orgánem nebo institucí Společenství."

6 Článek 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se:

a) ‚osobními údaji' rozumějí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (dále jen ‚subjekt údajů'); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, hospodářské, kulturní nebo sociální identity;

b) ‚zpracováním osobních údajů' […] rozumí jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo zničení;

[…]"

7 Článek 3 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Toto nařízení se vztahuje na zpracování osobních údajů ve všech orgánech a institucích Společenství, pokud se toto zpracování provádí při výkonu činností, které zcela nebo zčásti spadají do oblasti působnosti práva Společenství.

2. Toto nařízení se vztahuje na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů, jakož i na neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v registru nebo do něj mají být zařazeny."

8 Článek 4 téhož nařízení zní:

„1. Osobní údaje musejí být:

a) zpracovány korektně a zákonným způsobem;

b) shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely […].

[...]“

9 Článek 5 nařízení č. 45/2001 stanoví:

„Zákonnost zpracování

Osobní údaje lze zpracovávat, pouze pokud:

a) je zpracování nezbytné pro vykonání úkolu ve veřejném zájmu na základě Smluv o založení Evropských společenství nebo jiných právních aktů přijatých na základě těchto smluv, nebo úkolu vyplývajícího z legitimního výkonu veřejné moci, kterým je pověřen orgán nebo instituce Společenství nebo třetí osoba, které jsou údaje sdělovány, nebo

b) je zpracování nezbytné pro splnění právní povinnosti, které podléhá správce, nebo

[...]

d) subjekt údajů jednoznačně udělil souhlas […]

[…]“

10 Článek 8, nadepsaný „Předávání osobních údajů jiným příjemcům, než jsou orgány a instituce Společenství, na které se vztahuje směrnice 95/46 […]“, stanoví:

„Aniž jsou dotčeny články 4, 5, 6 a 10, lze osobní údaje předávat příjemcům, na které se vztahují vnitrostátní právní předpisy přijaté na základě směrnice 95/46 […] pouze pokud:

a) příjemce prokáže, že údaje jsou nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo souvisejícího s výkonem veřejné moci nebo

b) příjemce prokáže nezbytnost předání údajů a pokud není důvod domnívat se, že mohou být poškozeny právní zájmy subjektu údajů.“

11 Článek 18, nadepsaný „Právo subjektu údajů na námitku“, stanoví:

„Subjekt údajů má právo:

a) kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací vznést námitky proti zpracování svých osobních údajů kromě případů zahrnutých v čl. 5 písm. b), c) a d). Je-li námitka oprávněná, nesmí se dané zpracování těchto údajů nadále týkat;

b) být informován dříve, než jsou osobní údaje poprvé sděleny třetí osobě nebo než jsou použity na její účet pro účely přímého marketingu, a musí mu být výslovně poskytnuto právo bezplatně vznést námitky proti zmíněnému sdělení nebo použití.“

12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) vymezuje zásady, podmínky a omezení práva na přístup k dokumentům těchto orgánů stanovené v článku 255 ES. Toto nařízení je použitelné od 3. prosince 2001.

13 Prvního bod odůvodnění nařízení č. 1049/2001 zní:

„V čl. 1 druhém pododstavci Smlouvy [EU ve znění před přijetím Lisabonské smlouvy] je vyjádřena zásada průhlednosti prohlášením, že Smlouva představuje novou

etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co neotevřeněji a co nejblíže občanovi."

14 Druhý bod odůvodnění uvedeného nařízení zní:

„Průhlednost umožňuje občanům blíže se účastnit rozhodovacího procesu a zaručuje, že správní orgány budou mít ve vztahu k občanům v demokratickém systému větší legitimitu, účinnost a odpovědnost. Průhlednost přispívá k posílení zásad demokracie a dodržování základních práv, která jsou uvedena v článku 6 Smlouvy o EU [ve znění před přijetím Lisabonské smlouvy] a v Chartě základních práv Evropské unie [dále jen ‚charta']."

15 Čtvrtý a jedenáctý bod odůvodnění nařízení č. 1049/2001 stanoví:

„4. Účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům a stanovit obecné zásady a omezení tohoto přístupu podle čl. 255 odst. 2 […] ES.

[...]

11. V zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Je však třeba chránit některé veřejné a soukromé zájmy prostřednictvím výjimek. Orgány by měly mít právo chránit své vnitřní konzultace a porady tam, kde je to třeba k zabezpečení jejich způsobilosti provádět své úkoly. Při posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů."

16 Článek 2 nařízení č. 1049/2001, nadepsaného „Oprávněné osoby a oblast působnosti", zní:

„1. Všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení.

2. Orgány mohou s výhradou stejných zásad, podmínek a omezení poskytnout přístup k dokumentům všem fyzickým nebo právnickým osobám, které nemají bydliště ani sídlo v členském státě.

3. Toto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie.

4. Aniž jsou dotčeny články 4 a 9, zpřístupní se dokumenty veřejnosti buď na písemnou žádost, nebo přímo v elektronické formě nebo prostřednictvím rejstříku. Přímo přístupné mají být v souladu s článkem 12 zejména dokumenty vytvořené nebo obdržené v průběhu legislativního procesu.

5. Citlivé dokumenty vymezené v čl. 9 odst. 1 podléhají zvláštnímu zacházení v souladu s uvedeným článkem.

[…]“

17 Článek 4 uvedeného nařízení, který se týká výjimek z práva na přístup, zní:

„1. Orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

[...]

b) soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.

2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany

[...]

– cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

[...]“

18 Článek 6 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 stanoví, že „[ž]adatel nemusí uvádět důvody žádosti“.

Skutkový základ sporu

19 Skutkový základ projednávaného sporu je v bodech 15 až 28 napadeného rozsudku popsán následovně:

„15. [Bavarian Lager] byla založena dne 28. května 1992 za účelem dovozu německého piva určeného pro výčepy ve Spojeném království umístěné především na severu Anglie.

16. Bavarian Lager však nemohla svůj produkt prodávat, jelikož velký počet provozovatelů výčepů ve Spojeném království byl vázán smlouvami o výhradní koupi, které je zavazovaly nakupovat pivo od určitých pivovarů.

17. Podle Supply of Beer (Tied Estate) Order 1989 SI 1989/2390 (nařízení Spojeného království o dodávání piva) jsou britské pivovary, které jsou držiteli práv ve více než 2000 hostincích, povinny přiznat provozovatelům těchto zařízení možnost nakupovat pivo pocházející z jiného pivovaru za podmínky podle čl. 7 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení, že pivo je sudové a že má obsah alkoholu více než 1,2 % objemových. Toto ustanovení je obecně nazváno ‚Guest Beer Provision' (dále jen ‚GBP').

18. Většina piv vyrobených mimo Spojené království přitom nemůže být považována za ‚sudová piva' ve smyslu GBP, a tudíž nespadají do oblasti působnosti posledně uvedeného předpisu.

19. Jelikož se [Bavarian Lager] domnívala, že GBP představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení dovozu, a je tudíž neslučitelné s článkem 30 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 28 ES), podala dopisem ze dne 3. dubna 1993 stížnost u Komise zapsanou do rejstříku pod číslem P/93/4490/UK.

20. V návaznosti na své vyšetřování Komise dne 12. dubna 1995 rozhodla o zahájení řízení proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irska na základě článku 169 Smlouvy o ES (nyní článek 226 ES). Dne 28. září 1995 informovala [společnost Bavarian Lager] o existenci tohoto vyšetřování a o tom, že dne 15. září 1995 zaslala Spojenému království výzvu dopisem. Dne 26. června 1996 Komise rozhodla o zaslání odůvodněného stanoviska Spojenému království a dne 5. srpna 1996 zveřejnila tiskovou zprávu oznamující toto rozhodnutí.

21. Dne 11. října 1996 se konalo zasedání (dále jen ‚zasedání konané dne 11. října 1996'), kterého se zúčastnili zástupci generálního ředitelství (GŘ) Komise ‚Vnitřní trh a finanční služby', ministerstva obchodu a průmyslu Spojeného království

a zástupci Konfederace pivovarníků společného trhu (dále jen ‚KPST'). [Bavarian Lager] požádala o účast na zasedání [konaném dne 11. října 1996] dopisem ze dne 27. srpna 1996, avšak Komise odmítla její žádosti vyhovět.

22. Dne 15. března 1997 oznámilo ministerstvo obchodu a průmyslu Spojeného království pozměňovací návrh ke GBP, podle kterého lahvové pivo může být prodáváno jako pivo pocházející odjinud stejným způsobem jako sudové pivo. Poté, co Komise dvakrát, dne 19. března 1997 a dne 26. června 1997, odložila své rozhodnutí zaslat odůvodněné stanovisko Spojenému království, vedoucí oddělení 2 ‚Použití článků 30 až 36 Smlouvy o ES (oznámení, stížnosti, porušení atd.) a odstranění omezení obchodu' ředitelství B ‚Volný pohyb zboží a veřejných zakázek' GŘ ‚Vnitřní trh a finanční služby' dopisem ze dne 21. dubna 1997 [Bavarian Lager] sdělil, že s ohledem na pozměňovací návrh ke GBP bylo řízení podle článku 169 […] přerušeno a že odůvodněné stanovisko nebylo vládě Spojeného království oznámeno. Uvedl, že toto řízení bude ukončeno, jakmile pozměněné GBP vstoupí v platnost. Nové znění GBP nabylo účinnosti dne 22. srpna 1997. V důsledku toho nebylo odůvodněné stanovisko nikdy Spojenému království zasláno a Komise konečně dne 10. prosince 1997 rozhodla, že řízení o nesplnění povinnosti odloží.

23. [Bavarian Lager] požádala generálního ředitele GŘ ‚Vnitřní trh a finanční služby' faxem ze dne 21. března 1997 o kopii odůvodněného stanoviska v souladu s kodexem chování [o přístupu veřejnosti k dokumentům Rady a Komise (Úř. věst. 1993, L 340, s. 41)]. Tato žádost byla – stejně jako opětovná žádost – zamítnuta.

24. [Rozhodnutím] ze dne 18. září 1997 […] generální tajemník Komise potvrdil zamítnutí žádosti zaslané generálnímu řediteli GŘ ‚Vnitřní trh a finanční služby'.

25. [Bavarian Lager] podala proti rozhodnutí ze dne 18. září 1997 žalobu k Soudu, zapsanou do rejstříku pod číslem T-309/97. Rozsudkem ze dne 14. října 1999, Bavarian Lager v. Komise (T-309/97, Recueil, s. II-3217), Soud tuto žalobu zamítl, když se domníval, že ochrana dotčeného cíle, a sice umožnit členskému státu dobrovolně vyhovět požadavkům Smlouvy nebo případně poskytnout mu příležitost k odůvodnění jeho postoje, odůvodňovala, z důvodu ochrany veřejného zájmu, odepření přístupu k přípravnému dokumentu, který se vztahoval k fázi vyšetřování v rámci řízení podle článku 169 Smlouvy […].

26. Dne 4. května 1998 [Bavarian Lager] zaslala Komisi žádost o přístup ke všem dokumentům založeným do spisu P/93/4490/UK určenými jedenácti společnostmi a organizacemi a třemi vymezenými kategoriemi osob nebo podniků na základě kodexu chování [o přístupu veřejnosti k dokumentům Rady a Komise]. Komise zamítla původní žádost z důvodu, že se [uvedený] kodex chování použije jen na dokumenty, jejichž původcem je Komise. Potvrzující žádost byla zamítnuta z důvodu, že Komise není původcem dotčených dokumentů a že všechny žádosti musejí být zaslány původci.

27. Dne 8. července 1998 [Bavarian Lager] podala stížnost, zapsanou do rejstříku pod číslem 713/98/IJH, u Evropského veřejného ochránce práv a dopisem ze dne 2. února 1999 upřesnila, že by ráda získala jméno zástupců KPST, kteří se účastnili zasedání konaného dne 11. října 1996, a jména společností a osob spadajících do čtrnácti kategorií identifikovaných [Bavarian Lager] v její původní žádosti o přístup k dokumentům obsahujícím komentáře předaným Komisi v rámci spisu P/93/4490/UK.

28. V návaznosti na výměnu dopisů mezi veřejným ochráncem práv a Komisí, Komise veřejnému ochránci práv v říjnu a listopadu 1999 sdělila, že ze 45 dopisů, které zaslala subjektům údajů, aby je požádala o souhlas se zpřístupněním jejich identity

[Bavarian Lager], obdržela 20 odpovědí, z nichž 14 bylo kladných a 6 záporných. Komise předala jméno a adresu osob, které souhlasily se sdělením svého jména. [Bavarian Lager] veřejnému ochránci práv sdělila, že informace předané Komisí jsou stále neúplné.

[…]

34. Elektronickou poštou ze dne 5. prosince 2003 požádala [Bavarian Lager] Komisi o přístup k dokumentům uvedeným v bodě 27 výše na základě nařízení č. 1049/2001.

35. Komise na tuto žádost odpověděla dopisem ze dne 27. ledna 2004, v němž tvrdila, že některé dokumenty týkající se zasedání mohou být zpřístupněny, avšak upozornila [Bavarian Lager] na skutečnost, že pět jmen bylo v zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996 zakryto, jelikož dvě osoby výslovně vznesly námitku proti zveřejnění své identity a s dalšími třemi se Komise nemohla zkontaktovat.

36. Elektronickou poštou ze dne 9. února 2004 podala [Bavarian Lager] potvrzující žádost ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 za účelem získání úplného zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996 obsahujícího všechna jména účastníků.

37. [Sporným rozhodnutím] Komise zamítla potvrzující žádost žalobkyně. Potvrdila, že se nařízení č. 45/2001 použije na žádost o zpřístupnění jmen ostatních účastníků. Jelikož [Bavarian Lager] neprokázala žádný výslovně vyjádřený a legitimní účel ani potřebu tohoto zpřístupnění, požadavky stanovené v článku 8 uvedeného nařízení nejsou splněny a je použitelná výjimka uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Komise dodala, že i kdyby se pravidla v oblasti ochrany osobních údajů nepoužila, mohla nicméně odepřít zpřístupnění ostatních jmen na základě čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, aby nebyla ohrožena její způsobilost vést vyšetřování."

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

20 Soud napadeným rozsudkem sporné rozhodnutí zrušil.

21 Soud byl ohledně přístupu k úplnému zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996 v bodech 90 až 95 napadeného rozsudku toho názoru, že žádost Bavarian Lager se zakládá na nařízení č. 1049/2001. Soud poté, co připomněl, že podle čl. 6 odst. 1 uvedeného nařízení není žadatel o přístup povinen svou žádost odůvodňovat, a tedy nemusí k tomu, aby získal přístup k požadovaným dokumentům, prokazovat jakýkoli zájem, zkoumal výjimku ze zpřístupnění stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení pro případ, že by zpřístupnění takového dokumentu vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce.

22 V bodech 96 až 119 napadeného rozsudku Soud zkoumal spojitost mezi nařízeními č. 45/2001 a č. 1049/2001. Soud poukázal na to, že patnáctý bod odůvodnění nařízení č. 45/2001 uvádí, že se na přístup k dokumentům včetně dokumentů, které obsahují osobní údaje, vztahuje článek 255 ES, a zároveň zdůraznil, že podle jedenáctého bodu odůvodnění nařízení č. 1049/2001 musí orgány při posuzování použitelnosti výjimek ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů, tudíž rovněž zásady vyjádřené v nařízení č. 45/2001.

23 Soud s odkazem na definice pojmů „osobní údaje“ a „zpracování osobních údajů“, uvedené v čl. 2 písm. a) a b) nařízení č. 45/2001, v bodu 105 napadeného rozsudku dovodil, že sdělení údajů prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakéhokoliv jiného zpřístupnění spadá do definice „zpracování“, takže samotné nařízení č. 45/2001 stanoví, nezávisle na nařízení č. 1049/2001, možnost zveřejnit některé osobní údaje.

24 V bodu 106 napadeného rozsudku Soud zdůraznil, že čl. 5 písm. a) nebo b) nařízení č. 45/2001 stanoví, že proto, aby zpracování osobních údajů bylo zákonné, musí být nezbytné pro vykonání úkolu ve veřejném zájmu nebo pro splnění právní povinnosti, které podléhá správce. Soud dále uvedl, že právo na přístup k dokumentům orgánů přiznané občanům Unie a všem fyzickým a právnickým osobám, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, stanovené v článku 2 nařízení č. 1049/2001, představuje právní povinnost ve smyslu čl. 5 písm. b) nařízení č. 45/2001. Jestliže tedy nařízení č. 1049/2001 ukládá sdělení údajů, které představuje „zpracování“ ve smyslu čl. 2 písm. b) nařízení č. 45/2001, článek 5 téhož nařízení činí toto sdělení v tomto ohledu oprávněným.

25 Soud při rozhodování o otázce prokazování nezbytnosti předání údajů stanovené v čl. 8 písm. b) uvedeného nařízení a o právu na námitku subjektu údajů stanoveného v článku 18 nařízení č. 45/2001, v bodech 107 až 109 napadeného rozsudku dospěl zejména k následující závěrům:

„107. Co se týče povinnosti prokázat nezbytnost předání údajů, stanovené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, je namístě připomenout, že přístup k dokumentům, které obsahují osobní údaje, spadá do oblasti působnosti nařízení č. 1049/2001 a že podle čl. 6 odst. 1 tohoto nařízení není žadatel o přístup povinen odůvodňovat svou žádost, a nemusí tedy prokazovat jakýkoli zájem k tomu, aby získal přístup k požadovaným dokumentům […]. V případě, že jsou osobní údaje předány v rámci použití článku 2 nařízení č. 1049/2001, který stanoví právo na přístup všech občanů Unie k dokumentům, situace tudíž spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení, a žadatel tak nemusí prokazovat nezbytnost zpřístupnění ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001. Kdyby totiž bylo vyžadováno, aby žadatel prokazoval nezbytnost předání údajů, jako další podmínku uloženou v nařízení č. 45/2001, tento požadavek by byl v rozporu s cílem nařízení č. 1049/2001, a sice co nejširším přístupem veřejnosti k dokumentům orgánů.

108. Mimoto, vzhledem k tomu, že přístup k dokumentu je odepřen na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 v případě, že by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, předání údajů, které nespadá pod tuto výjimku, nemůže v zásadě poškodit právní zájmy subjektu údajů ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.

109. Co se týče práva subjektu údajů na námitku, článek 18 nařízení č. 45/2001 stanoví, že subjekt údajů má právo kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací vznést námitky proti zpracování svých osobních údajů kromě případů zahrnutých zejména v čl. 5 písm. b) uvedeného nařízení. Vzhledem k tomu, že zpracování uvedené v nařízení č. 1049/2001 představuje právní povinnost ve smyslu čl. 5 písm. b) nařízení č. 45/2001, subjekt údajů tudíž nepožívá v zásadě práva na námitku. Jelikož však čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 stanoví výjimku z této právní povinnosti, je třeba na tomto základě zohlednit vliv zpřístupnění údajů týkajících se subjektu údajů."

26 Soud byl konečně toho názoru, že výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 musí být vykládána zužujícím způsobem a týká se pouze osobních údajů, které mohou konkrétně a skutečně porušit ochranu soukromí a osobnosti jednotlivce. Zkoumání takových zásahů se musí uskutečňovat ve světle článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP") a judikatury rozvinuté na takovém základě.

27 Soud došel k závěru – v bodu 133 obecně a konkrétně v bodu 139 napadeného rozsudku – že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení tím, že konstatovala, že Bavarian Lager neprokázala výslovně vyjádřený a legitimní účel ani potřebu získat jména pěti osob, které se účastnily zasedání konaného dne 11. října 1996 a které po tomto zasedání vznesly námitku proti sdělení své totožnosti společnosti Bavarian Lager.

28 Pokud jde o výjimku týkající se ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu stanovenou v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, Soud obecně vyloučil použití

uvedeného ustanovení a byl toho názoru, že důvěrné zacházení nelze přiznat jiným osobám nežli stěžovateli a že taková ochrana je odůvodněna pouze tehdy, pokud dotčené řízení stále probíhá.

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

29 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 13. června 2008 bylo povoleno vedlejší účastenství Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a Rady Evropské unie na podporu návrhových žádání Komise. Dále bylo povoleno vedlejší účastenství Finské republiky a Švédského království na podporu návrhových žádání společnosti Bavarian Lager a Dánského království na podporu návrhových žádání Evropského inspektora ochrany údajů.

30 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zčásti zrušil napadený rozsudek, a to v rozsahu, v němž zrušuje napadené rozhodnutí;

– vydal konečné rozhodnutí o otázkách, které jsou předmětem projednávaného kasačního opravného prostředku, a

– uložil společnosti Bavarian Lager náhradu nákladů řízení, které Komise vynaložila v prvním stupni řízení a v řízení o projednávaném kasačním opravném prostředku, nebo, nebude-li ve věci úspěšná, uložil jí polovinu nákladů vynaložených společností Bavarian Lager v prvním stupni řízení.

31 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek a

– uložil společnosti Bavarian Lager náhradu nákladů řízení.

32 Spojené království navrhuje, aby Soudní dvůr:

– vyhověl kasačnímu opravnému prostředku podanému Komisí a ztotožnil se s návrhovými žádáními, které předložila.

33 Bavarian Lager navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek Komise v plném rozsahu;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených společností Bavarian Lager v prvním stupni řízení a v řízení o projednávaném kasačním opravném prostředku, nebo v případě, že kasačnímu opravnému prostředku bude vyhověno, uložit každému účastníku řízení náhradu vlastních nákladů řízení.

34 Dánské království, Finská republika, Švédské království a Evropský inspektor ochrany údajů navrhují, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

K žádosti o znovuotevření ústní části řízení

35 Dopisy datovanými 11. a 13. listopadu 2009 požádali Komise a Evropský inspektor ochrany údajů o znovuotevření ústní části řízení.

36 Soudní dvůr může podle článku 61 svého jednacího řádu bez návrhu nebo na návrh generálního advokáta nebo na návrh účastníků řízení nařídit znovuotevření ústní části řízení, pokud má za to, že věc není dostatečně objasněna nebo že musí být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení projednán (rozsudek ze dne 8. září 2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International, C-42/07, Sb. rozh. s. I-7633, bod 31 a citovaná judikatura).

37 Komise a Evropský inspektor ochrany údajů se ve svých návrzích omezují na tvrzení, že se stanovisko generální advokátky zakládá na argumentech, které nebyly projednány před Soudem ani Soudním dvorem.

38 Soudní dvůr má za to, že v projednávané věci disponuje všemi poznatky nezbytnými pro rozhodnutí o sporu, který mu byl předložen, a že projednávanou věc není třeba přezkoumávat z hlediska argumentů, které před ním nebyly projednány.

39 Znovuotevření ústní části řízení tudíž není třeba nařizovat.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

40 Komise na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje tři důvody, a sice že:

– Soud se tím, že učinil závěr, že čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 nebyl na projednávanou věc použitelný, dopustil nesprávného výkladu a použití čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001;

– Soud tím, že vyložil podmínku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, dopustil nesprávného právního posouzení v tom, že z působnosti uvedeného nařízení vyloučil právní předpisy Unie o ochraně osobních údajů obsažených v určitém dokumentu;

– pokud jde o výklad čl. 4 odst. 2 třetí odrážky uvedeného nařízení, Soud nesprávně omezil ochranu důvěrnosti řízení toliko na stěžovatele a k tomu, aby taková důvěrnost zůstala zachována, požadoval, aby řízení stále probíhalo.

Závěry Soudního dvora

41 Vzhledem k tomu, že se první dva důvody kasačního opravného prostředku ve velké míře překrývají, je třeba je zkoumat společně.

42 Podstatou tvrzení Komise podporované Spojeným královstvím a Radou je, že se Soud dopustil nesprávných právních posouzení ve svých zjištěních týkajících se výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, čímž zbavil některá ustanovení nařízení č. 45/2001 jejich účinků.

43 Komise je toho názoru, že Soud rozhodl, aniž vzal v úvahu druhou část věty ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, která stanoví, že orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, „zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů". Soud vyložil výjimku stanovenou v tomto ustanovení pouze se zřetelem na článek 8 EÚLP a judikaturu rozvinutou na tomto základě.

44 Takovýto nesprávný výklad výjimky stanovené v uvedeném článku 4 odst. 1 písm. b) má podle Komise za následek to, že je několik ustanovení nařízení č. 1049/2001, zejména pak čl. 8 písm. b) a čl. 18 písm. a) uvedeného nařízení zbaveno účinků.

45 Podle Komise Soud právě tím, že dal přednost čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1049/2001, který stanoví, že žadatel nemusí uvádět důvody žádosti v případě žádostí o přístup veřejnosti k dokumentům, zbavil čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, který příjemci předání osobních údajů ukládá povinnost prokázat nezbytnost jejich předání, jeho účinků.

46 Povinnost příjemce předávaných osobních údajů prokázat sledování legitimního cíle, upravená v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, je přitom podle názoru Komise jedním z klíčových ustanovení všech právních předpisů Unie, které se týkají ochrany údajů. Sdělení osobních údajů uvedených v dokumentu v držení orgánu tak představuje zároveň přístup veřejnosti k dokumentu podle nařízení č. 1049/2001 a zpracování osobních údajů podle nařízení č. 45/2001, které Soud nevzal v úvahu.

47 Komise dodává, že Soud tím, že měl za to, že všechny žádosti o osobní údaje musí splňovat právní povinnost vyplývající z práva na přístup veřejnosti ve smyslu čl. 5 písm. b) nařízení č. 45/2001, zbavuje užitečného účinku čl. 18 písm. a) téhož nařízení, který subjektu údajů přiznává možnost kdykoliv z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací vznést námitky proti zpracování svých osobních údajů.

48 Je třeba zdůraznit, že Soud věnuje značnou část svého odůvodnění, zejména body 96 až 119 napadeného rozsudku, zkoumání spojitosti mezi nařízeními č. 45/2001 a č. 1049/2001 a dále v bodech 121 až 139 uvedeného rozsudku používá kritéria, která z něj pro projednávanou věc dovodil.

49 Jak správně zdůrazňuje Soud v bodu 98 napadeného rozsudku, při přezkumu vztahu existujícího mezi nařízením č. 1049/2001 a nařízením č. 45/2001 za účelem použití výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 na projednávaný případ je třeba mít na paměti, že uvedená nařízení mají odlišné cíle. První nařízení směřuje k zajištění co největší možné transparentnosti rozhodovacího procesu veřejných orgánů, jakož i informací, na kterých se jejich rozhodnutí zakládají. Jeho cílem je tedy co největší usnadnění výkonu práva na přístup k dokumentům, jakož i k podporování řádné správní praxe. Cílem druhého nařízení je zajištění ochrany základních práv a svobod fyzických osob, zejména pak práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

50 Jak tedy vyplývá z druhého bodu odůvodnění nařízení č. 45/2001, záměrem zákonodárce Unie bylo vytvořit „plnohodnotný" systém ochrany osobních údajů a považoval za nezbytné, podle znění dvanáctého bodu odůvodnění uvedeného nařízení, „[zajistit] v celém Společenství [...] soudržné a stejnorodé uplatňování pravidel ochrany základních práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů".

51 Podle téhož dvanáctého bodu odůvodnění práva přiznaná subjektům údajů pro jejich ochranu při zpracování osobních údajů představují pravidla ochrany základních práv a svobod. V mysli unijního zákonodárce slouží unijní právní úprava o ochraně osobních údajů ochraně svobod a základních práv.

52 Podle sedmého a čtrnáctého bodu odůvodnění se jedná o „závazná opatření, která se vztahují na veškerá zpracování osobních údajů ve všech orgánech a institucích Společenství", a to „v jakékoliv souvislosti".

53 Nařízení č. 1049/2001, jak vyplývá z jeho prvního bodu odůvodnění, následuje vůli vyjádřenou v čl. 1 druhém pododstavci EU o nové etapě v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejblíže občanům.

54 Podle druhého bodu odůvodnění umožňuje průhlednost občanům blíže se účastnit rozhodovacího procesu a zaručuje, že správní orgány budou mít ve vztahu k občanům v demokratickém systému větší legitimitu, účinnost a odpovědnost.

55 Nařízení č. 1049/2001 stanoví jako obecné pravidlo přístup veřejnosti k dokumentům orgánů, avšak stanoví i výjimky z důvodů určitých veřejných a soukromých zájmů. Konkrétně jedenáctý bod odůvodnění uvedeného nařízení uvádí, že „[p]ři posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů".

56 Nařízení č. 45/2001 a č. 1049/2001 byla přijata ve velmi krátkém časovém úseku. Neobsahují ustanovení, která by výslovně upravovala přednost jednoho nařízení před druhým. V zásadě je třeba zajistit jejich plnou použitelnost.

57 Jedinou výslovnou vazbu mezi oběma uvedenými nařízeními zavádí čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, který stanoví výjimku z přístupu k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Unie o ochraně osobních údajů.

58 Soud přitom v bodech 111 až 120 napadeného rozsudku omezil výjimku stanovenou v uvedeném ustanovení na situace, kdy by bylo narušeno soukromí nebo osobnost jednotlivce ve smyslu článku 8 EÚLP a judikatury Evropského soudu pro lidská práva, aniž vzal v úvahu právní předpisy Unie o ochraně osobních údajů, konkrétně nařízení č. 45/2001.

59 Je třeba uvést, že Soud tím, že postupoval uvedeným způsobem, jednal v rozporu se zněním čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, které je nedělitelným ustanovením, jež požaduje, aby případný zásah do soukromí byl vždy přezkoumán a posouzen v souladu s právními předpisy Unie o ochraně osobních údajů a zejména s nařízením č. 45/2001.

60 Článek 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 zavádí specifický a zesílený systém ochrany osob, jejichž osobní údaje mohou být případně zpřístupňovány veřejnosti.

61 Podle čl. 1 odst. 1 nařízení č. 45/2001 je předmětem uvedeného nařízení zajištění „ochrany základních práv a svobod fyzických osob, zejména jejich práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů“. Uvedené ustanovení neumožňuje rozdělit případy zpracování osobních údajů do dvou kategorií, a sice kategorie, v níž by takové zpracování bylo zkoumáno výlučně na základě článku 8 EÚLP a judikatury Evropského soudu pro lidská práva související s uvedeným článkem, a jiné kategorie, v níž by uvedené zpracování podléhalo ustanovením nařízení č. 45/2001.

62 Z první věty patnáctého bodu odůvodnění nařízení č. 45/2001 vyplývá, že se zákonodárce Unie dovolává nezbytnosti použít článek 6 EU a jeho prostřednictvím článek 8 EÚLP, „provádějí-li orgány a instituce Společenství toto zpracování při výkonu činností spadajících mimo oblast působnosti tohoto nařízení, zejména činností, které jsou uvedeny v hlavě V a VI Smlouvy [o EU ve znění předcházejícím Lisabonskou smlouvu]“. Takový odkaz se naopak nejevil jako nutný pro zpracování, které se uskutečňuje při výkonu činností spadajících do působnosti uvedeného nařízení, jelikož v takových případech je zjevné, že se použije samotné nařízení č. 45/2001.

63 Z toho vyplývá, že pokud žádost založená na nařízení č. 1049/2001 usiluje o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje, ustanovení nařízení č. 45/2001 budou plně použitelná, včetně jeho článků 8 a 18.

64 Soud tím, že nevzal v úvahu odkaz v čl. 4 odst. 1 písm.b) nařízení č. 1049/2001 na právní předpisy Unie o ochraně osobních údajů, a tudíž na nařízení č. 45/2001, vyloučil v bodě 107 napadeného rozsudku bez dalšího použití čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 a v bodu 109 uvedeného rozsudku použití článku 18 tohoto nařízení. Uvedené články přitom představují podstatná ustanovení režimu ochrany zavedeného nařízením č. 45/2001.

65 V důsledku toho specifický a zužující výklad čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 poskytnutý Soudem neodpovídá úmyslu zákonodárce Unie nastolit rovnováhu mezi oběma dotčenými ustanoveními.

66 V projednávané věci ze skutečností uvedených ve spisu a zejména ze sporného rozhodnutí vyplývá, že v návaznosti na žádosti společnosti Bavarian Lager ze dne 4. května 1998, 5. prosince 2003 a 9. února 2004 jí Komise zaslala dokument obsahující zápis ze zasedání konaného dne 11. října 1996 bez pěti jmen. Z těchto pěti jmen tři osoby nemohly být Komisí kontaktovány pro získání jejich souhlasu a dvě další osoby se zveřejněním svých jmen výslovně nesouhlasily.

67 Komise se pro odmítnutí plného přístupu k uvedenému dokumentu opírá o čl. 4 odst. 1 psím b) nařízení č. 1049/2001 a článek 8 nařízení č. 45/2001.

68 Je třeba uvést, že Soud v bodu 104 napadeného rozsudku, při zkoumání čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001, tedy definice pojmu „osobní údaje", správně konstatoval, že příjmení a jména mohou být považována za osobní údaje.

69 V bodu 105 napadeného rozsudku při zkoumání čl. 2 písm. b) uvedeného nařízení, tedy definice pojmu „zpracování osobních údajů", též správně uvedl, že sdělení takových údajů náleží do definice „zpracování" ve smyslu téhož nařízení.

70 Soud v bodu 122 napadeného rozsudku došel správně k závěru, že seznam účastníků zasedání konaného dne 11. října 1996 uvedený v zápisu z uvedeného zasedání tak obsahuje osobní údaje ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001, neboť osoby, které se tohoto zasedání zúčastnily, mohou být identifikovány.

71 Rozhodující otázkou tedy je, zda Komise mohla poskytnout přístup k dokumentu obsahujícímu pět jmen účastníků zasedání konaného dne 11. října 1996 v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a s nařízením č. 45/2001.

72 Úvodem je třeba uvést, že Bavarian Lager mohla získat přístup k veškerým informacím ze zasedání konaného dne 11. října 1996, včetně názorů, které účastníci vyjádřili z titulu své profese.

73 Komise u první žádosti společnosti Bavarian Lager s datem 4. května 1998 požádala účastníky zasedání konaného dne 11. října 1996 o souhlas s tím, aby mohla poskytnout jejich jména. Jak Komise uvedla ve svém rozhodnutí ze dne 18. března 2003, uvedený postup byl v souladu s požadavky směrnice 95/46, která byla v rozhodné době účinná.

74 V návaznosti na novou žádost společnosti Bavarian Lager ze dne 5. prosince 2003 adresovanou Komisi směřující k získání úplného znění zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996, jí Komise dne 27. ledna 2004 sdělila, že vzhledem k tomu, že nabyla účinnosti nařízení č. 45/2001 a č. 1049/2001, bude se muset její žádostí nadále zabývat v rámci specifického režimu uvedených nazření, zejména čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.

75 Ať již podle dřívějšího režimu směrnice 95/46, nebo podle nařízení č. 45/2001 a č.1049/2001 Komise právem ověřovala, zda subjekty údajů poskytly souhlas se šířením osobních údajů, které se jich týkají.

76 Je třeba konstatovat, že Komise tím, že šířila znění sporného dokumentu bez pěti jmen účastníků zasedání konaného 11. října 1996, neporušila ustanovení nařízení č. 1049/2001 a dostatečně dostála své povinnosti transparentnosti.

77 Komise tím, že u pěti osob, které neposkytly svůj výslovný souhlas požadovala, aby Bavarian Lager prokázala nezbytnost předání takových osobních údajů, jednala v souladu s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.

78 Komise – vzhledem k tomu, že Bavarian Lager nepředložila jakékoliv výslovné a legitimní odůvodnění ani žádný přesvědčivý argument k tomu, aby prokázala nutnost předání uvedených osobních údajů – nemohla poměřit jednotlivé zájmy dotčených osob. Nemohla ani ověřit, zda existují důvody domnívat se, že by takové předání mohlo poškodit legitimní zájmy subjektu údajů, jak to stanoví čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.

79 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise žádost o přístup k úplnému zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996 zamítla právem.

80 V důsledku toho se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 133 a 139 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že Komise v projednávané věci nesprávně použila čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a konstatovala, že Bavarian Lager neprokázala výslovný a legitimní cíl ani potřebu získat dotčený dokument v plném znění.

81 S ohledem na výše uvedené je třeba, aniž je nutné zkoumat ostatní argumenty a důvody účastníků řízení, napadený rozsudek v rozsahu, v němž zrušuje sporné rozhodnutí, zrušit.

K důsledkům zrušení napadeného rozsudku

82 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Soudu, sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

83 Tak je tomu v projednávaném případě.

84 Jak Soudní dvůr konstatoval v bodech 69 a 73 tohoto rozsudku, sporné rozhodnutí neporušilo ustanovení nařízení č. 45/2001 a č. 1049/2001.

85 Žaloba na neplatnosti podaná proti uvedenému rozhodnutí společností Bavarian Lager se v důsledku toho zamítá.

K nákladům řízení

86 Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora platí, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 uvedeného jednacího řádu, který se na základě článku 118 téhož jednacího řádu použije na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 69 odst. 4 uvedeného jednacího řádu, který se na základě článku 118 téhož jednacího řádu použije na řízení o kasačním opravném prostředku, platí, že členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady. Soudní dvůr může rozhodnout, že vlastní náklady nesou i vedlejší účastníci řízení.

87 Vzhledem k tomu, že Komise náhradu nákladů řízení požadovala a Bavarian Lager neměla v řízení o kasačním opravném prostředku úspěch, je Bavarian Lager třeba uložit náhradu nákladů řízení vztahujících se k tomuto opravnému prostředku.

88 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala rovněž náhradu nákladů řízení v prvním stupni a podaná žaloba byla zamítnuta, je třeba společnosti Bavarian Lager uložit náhradu nákladů vztahujících se k uvedenému řízení.

89 Dánské království, Finská republika, Švédské království, Spojené království, Rada a Evropský inspektor ochrany údajů ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 8. listopadu 2007, Bavarian Lager v. Komise (T-194/04) se v rozsahu, v němž jím bylo zrušeno rozhodnutí Komise ze dne 18. března 2004, kterým byla zamítnuta žádost o zpřístupnění zápisu ze zasedání konaného 11. října 1996 obsahujícího všechna jména, a v němž jím byla Evropské komisi uložena náhrada nákladů řízení vzniklých společnosti The Bavarian Lager Co. Ltd, zrušuje.**

2) **Žaloba společnosti The Bavarian Lager Co. Ltd., kterou bylo napadeno rozhodnutí Komise ze dne 18. března 2004, jímž byla zamítnuta žádost o zpřístupnění úplného zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996 obsahujícího všechna jména, se zamítá.**

3) **Společnosti The Bavarian Lager Co. Ltd. se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí jak v rámci řízení o kasačním opravném prostředku, tak v řízení v prvním stupni.**

4) **Dánské království, Finská republika, Švédské království, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, Rada Evropské unie a Evropský inspektor ochrany údajů ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.